

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce zpravodaje Štěpána Výborného a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **D. P. N.**, zastoupený Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2024, č. j. MV-211492-4/SO-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2024, č. j. 19 A 6/2024-40,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2024, č. j. 19 A 6/2024-40, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2024, č. j. MV-211492-4/SO-2023, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 21 600 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Štěpána Svátka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia s platností od 18. 10. 2022 do 15. 9. 2023. Po příjezdu na území České

republiky žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici pomocný pracovník obchodního provozu.

[2] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ či „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 11. 2023, č. j. OAM-49801-18/ZM-2023, byla žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Podle ministerstva žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty zanedlouho po svém příjezdu na území České republiky a ještě předtím, než vůbec mohl zahájit studium akreditovaného studijního programu vysoké školy. Žalovaný odkázal na nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (dále jen „nařízení č. 220/2019 Sb.“), které zcela jasně definuje zájem České republiky na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze ve specifických profesích a omezeném počtu. Projevem svrchovanosti každého státu je právo regulovat migraci a rozhodovat o tom, kteří cizinci mohou vstoupit a pobývat na jeho území. Na uvedeném nic nemění, že žalobce byl na území přijat za účelem studia a tento účel dosud nenaplnil. Jestliže k naplnění původně deklarovaného účelu pobytu ještě nedošlo, není v zájmu České republiky vydat žalobci jiné pobytové oprávnění.

[3] Rozhodnutí ministerstva potvrdila žalovaná shora označeným rozhodnutím, kterým zamítla odvolání žalobce. Žalovaná zopakovala, že není v zájmu České republiky, aby na její území přicházeli občané Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce mimo vládní programy.

[4] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované zamítl.

[5] Městský soud neshledal, že by výklad žalované byl v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Jiným výkladem by došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky. Pokud dala vláda na základě zákonného zmocnění dle § 181b zákona o pobytu cizinců jasně najevo, že má zájem na přijímání cizinců z Vietnamu pouze na místa kvalifikovaných zaměstnanců prostřednictvím vyhlášených programů, a to v omezeném počtu. *A contrario* lze dovodit, že nemá žádný zahraničně politický zájem na tom, aby z uvedeného státu přicházeli a na základě zaměstnanecké karty zde dlouhodobě pobývali ti, kteří takové podmínky nesplňují a na území České republiky by pobývali za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce. Navíc lze pochybovat, zda žalobce měl v úmyslu studovat na území České republiky a zda hlavním důvodem jeho žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia nebyla od počátku možnost podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Avšak i za situace, kdy by žalobce měl skutečně v úmyslu studovat, avšak své plány změnil až po příjezdu do České republiky, nevylučuje to závěr správních orgánů, že jeho pobyt na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky. Přestože tedy žalobce formálně svou žádost podal v souladu se zněním příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, správní orgány mohly

pokračování

rozhodnout o nevydání zaměstnanecké karty žalobci pro rozpor se zájmem České republiky.

[6] Městský soud si nevyžádal spisy v žalobcem navrhovaných případech týkajících se žádostí podaných na zastupitelských úřadech v Drážďanech a Tokiu, neboť skutečnost, že státní příslušníci Vietnamu požádali o vydání zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadu, kde tomu zákon o pobytu cizinců a nařízení vlády nebrání, nemá vliv na případ žalobce. Zákon o pobytu cizinců ani nařízení č. 220/2019 Sb. nebrání tomu, aby státní příslušníci Vietnamu, kteří splňují podmínky pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na jiném zastupitelském úřadě, tuto žádost podali, a aby byla jejich žádost řádně posouzena včetně otázky, zda existují důvody bránící vydání zaměstnanecké karty. Ani předchozí vyhovění obdobným žádostem navíc nezavazovalo správní orgány k tomu, aby v případě žalobce vydaly zaměstnaneckou kartu.

II. Podání účastníků řízení

[7] Proti rozsudku městského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá nesprávnost a nezákonnost napadeného rozsudku.

[8] Městský soud i žalovaná podle stěžovatele vyložili § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v rozporu s jeho smyslem, účelem ale i úmyslem zákonodárce. Stěžovatel odkazuje k důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců, dle níž byly zavedeny migrační kvóty k podání žádosti prostřednictvím zastupitelských úřadů a dle které *„ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“*

[9] Stěžovatel se domnívá, že jej nebylo možno sankcionovat za změnu účelu pobytu z nevýdělečného na výdělečný. Nelze akceptovat závěr žalovaného, že stěžovatel může v České republice jen studovat a současně pracovat na pracovní pozici, na kterou žádá o zaměstnaneckou kartu, avšak v okamžiku, kdy na tuto pracovní pozici podá žádost o změnu účelu pobytu na zaměstnaneckou kartu, stane se jeho pobyt na území rozporným se zájmem České republiky. Obzvláště, pokud na deklarovanou pracovní pozici bylo stěžovateli pobočkou úřadu práce vydáno povolení k zaměstnání až do roku 2026. Podle stěžovatele neobstojí závěr žalované a městského soudu, že neměl v úmyslu vstoupit na území České republiky za účelem studia, ale výhradně za účelem podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, protože byl účastníkem ročního jazykového přípravného kurzu a složil závěrečnou zkoušku. Při akceptaci závěrů žalované a městského soudu by správní orgán mohl v podstatě kdykoliv zamítnout žádost cizince při změně účelu pobytu.

[10] Podle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, protože městský soud neprovedl stěžovatelem navrhované dokazování o jím specifikovaných žádostech o zaměstnaneckou kartu podaných prostřednictvím zastupitelských úřadů v Drážďanech a v Tokiu.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že zájem České republiky na pracovní migraci z Vietnamské socialistické republiky je omezen toliko na kvalifikované

zaměstnance v programech k tomu určených, aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly. V zájmu České republiky není, aby na její území přicházeli občané Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy. Lze proto konstatovat, že další pobyt stěžovatele na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky. Ze zákona nevyplývá bez dalšího nárok cizince na to, že mu bude pobytové oprávnění povoleno za jakýmkoli účelem, který sám deklaruje a považuje za relevantní pro jeho pobyt na území.

[12] V doplnění vyjádření se žalovaná vymezila proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37. Podle žalované by tento rozsudek znamenal popření práva na regulaci pracovní migrace a mohl by vést k masivnímu obcházení kvót prostřednictvím nárokových pobytových titulů a tím fakticky k jejich eliminaci. Nejvyšším správním soudem citovaná důvodová zpráva nemohla předjímat situaci případného zneužívání jiných pobytových titulů. Cizinec může podat žádost o změnu účelu pobytu, ale nemá nárok na vyhovění takové žádosti. Skutečnost, že existuje i možnost jiného legislativního řešení, neznamená, že by se jednalo o jediné správné řešení nastalé situace. V případě stěžovatele nejde o přímou aplikaci kvót, existence kvót ovšem tvoří východisko pro úvahu, jaký je zájem státu, pokud se jedná o pracovní migraci z Vietnamské socialistické republiky, a to i při rozhodování o změnách účelu pobytu. Pobyt na území za účelem zaměstnání není žádoucí ani u těch cizinců, kteří třeba i projeví upřímnou snahu o studium, ale jejich očekávání se ve velmi krátkém čase ukázala jako nerealistická. Žalovaná navrhuje, aby věc byla postoupena k rozhodnutí rozšířenému senátu.

[13] V reakci na doplnění vyjádření žalované stěžovatel upozorňuje, že žalovaná zjevně nerespektuje závazný právní názor vyjádřený v rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37. Stěžovatel neshledává důvody k postoupení věci rozšířenému senátu. Stěžovatel odkazuje k § 170 odst. 9 zákona o pobytu cizinců a upozorňuje na zjevnou úzkou součinnost žalované se správním orgánem I. stupně. Stěžovatel opakuje, že v jeho případě v rámci správního řízení nebylo zjištěno nic, co by mělo napovídat tomu, že měl zneužít pobytového oprávnění studia k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Optikou žalované by každá změna pobytového oprávnění byla považována za zneužití předchozího pobytu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Stěžovatel v první řadě namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit.

pokračování

[17] Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Zároveň ovšem nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní překážku, která soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). Žádnou takovou vadu, která by zakládala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud neshledal.

[18] Stěžovatel v první řadě namítá nepřezkoumatelnost argumentace obsažené v bodech 40 až 42 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud ovšem považuje zde vyslovené závěry za srozumitelné a náležitě odůvodněné. Stěžovatel ostatně se zde uvedenými důvody rozsudku věcně polemizuje, zatímco své tvrzení o nepřezkoumatelnosti této části rozsudku ponechává pouze v obecné rovině. Stěžovatel se dále domnívá, že je nepřezkoumatelný závěr městského soudu vyslovený v bodu 34 napadeného rozsudku, uvedená pasáž je ale rekapitulací skutkových zjištění žalované. Nejedná se tudíž o vlastní úvahy městského soudu, které by byly nesrozumitelné, či by měly jakýkoli vliv na dostatečnost důvodů napadeného rozsudku.

[19] Stěžovatel dále namítá, že městský soud pochybil tím, že neprovedl jako důkaz kladné vyřízení žádostí jiných uchazečů o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelských úřadech v Drážďanech a Tokiu. Městský soud v napadeném rozsudku vysvětlil (bod 46), že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nestanovuje žádné kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelských úřadech v Drážďanech a Tokiu. Shledal tedy, že výsledky řízení o žádostech podaných na uvedených zastupitelských úřadech by nemohly mít vliv na stěžovatelův případ. Uvedené vypořádání se s navrženými důkazy považuje Nejvyšší správní soud za dostačující a srozumitelné. Pouze pro úplnost dodává, že soudy nemají povinnost provést každý účastníkem navržený důkaz (srov. § 52 odst. 1 s. ř. s.), mají však povinnosti vysvětlit, z jakého důvodu jej neprovedly. Tomuto požadavku městský soud v napadeném rozsudku dostál.

[20] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů, a současně zde není ani jiná vada řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[21] V projednávané věci je spornou otázka, zdali správní orgány postupovaly správně, když žádost stěžovatele o zaměstnaneckou kartu zamítly podle § 56 odst. 1 písm. j) cizineckého zákona, tedy z důvodu, že jeho pobyt není v zájmu České republiky. Obdobnou problematikou se Nejvyšší správní soud již zabýval ve skutkově i právně obdobných případech cizinců – státních příslušníků Vietnamské socialistické republiky, a to ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37 a dále v rozsudku ze dne 27. 9. 2024,

č. j. 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, či ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43. Ani v nyní posuzované věci neshledal důvod se od této jednotné a ustálené judikatury (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39) odchýlit.

[22] Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.*

[23] Podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců *v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.*

[24] Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*

[25] Z citovaného § 56 odst. 1 písm. j) cizineckého zákona vyplývá, že jedním z důvodů, pro které může být žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta, je absence zájmu České republiky na pobytu cizince na území. Tento zájem nemusí být pouze zahraničně-politický (jak uváděla dřívější formulace textu zákona), ale může zohledňovat i jiné zájmy, např. zájem na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Takový zájem musí být nicméně projeven navenek transparentním způsobem. Současně z dnes již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že závěr o tom, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu České republiky, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, body 18 a 19, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, bod 10, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52, body 38 a 41).

[26] V projednávané věci městský soud přisvědčil žalované, že s ohledem na nařízení č. 220/2019 Sb. je dán zájem České republiky na přijímání cizinců z Vietnamu pouze na místa kvalifikovaných zaměstnanců prostřednictvím vyhlášených programů, a proto byla žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty důvodně zamítnuta. Nejvyšší správní soud se však se závěry městského soudu neztotožňuje.

[27] Vláda České republiky využila zákonného zmocnění obsaženého v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a v nařízení č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Z důvodové zprávy k uvedenému nařízení vlády vyplývá, že kvóty jsou stanoveny s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu.

pokračování

[28] Z výše citované judikatury ovšem vyplývá, že nařízení č. 220/2019 Sb. nemohlo zprostředkovaně omezit možnost vydat zaměstnaneckou kartu státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím na území České republiky. Jakkoliv čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie opravňuje zákonodárce k vlastní vnitrostátní úpravě v oblasti regulace migrace, včetně pracovní a ekonomické, musí se tak dít v souladu se zásadou vázanosti zákonem. Výše citovaný § 181b odst. 1 písm. c) cizineckého zákona opravňuje vládu nastavit kvóty toliko na zastupitelské úřady. Právě (a pouze) toto zákonné zmocnění vláda svým nařízením realizovala a s ohledem na zásadu vázanosti zákonem nelze dopady této právní úpravy rozšiřovat s poukazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem státu i mimo vybrané zastupitelské úřady. Zákonodárcem zvolená konstrukce vztahující zaměstnanecké kvóty jednoznačně k žádostem podaným na příslušném zastupitelském úřadu vylučuje promítnout daný zájem do posuzování žádostí podaných přímo z České republiky.

[29] Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu a nesplňující potřebný stupeň kvalifikace). Účelem nařízení vlády nebylo omezit počet žádostí podávaných na území České republiky, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě. Zákonodárce zjevně nezamýšlel upnout pracovní kvóty k cizincům pobývajícím na území České republiky, což také jasně a srozumitelně vyjádřil v právní úpravě i v důvodové zprávě k zákonu č. 176/2019 Sb., podle níž *„zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat“*.

[30] Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. tedy nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území České republiky již pobývají a plní zde původní účel pobytu, aby požádali o změnu účelu jejich pobytu, což § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obecně připouští. To je třeba akceptovat i v případě stěžovatele. Ustanovení § 1 odst. 2 ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády 220/2019 Sb. výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v České republice, kde toto omezení neplatí. Správní orgány tak nemohou paušálně zamítat žádosti o zaměstnanecké karty, které podají cizinci v obdobném postavení jako stěžovatel, neboť by svou praxí ve výsledku tuto normu popíraly. V případě žadatelů nacházejících se na území České republiky nic nebrání individuálnímu posouzení jednotlivých případů s tím, že případně zjištěné zneužití jiného pobytového oprávnění pouze pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu může být důvodem k jejímu neudělení (viz dále). Nařízení vlády 220/2019 Sb. však nelze aplikovat na žádosti podané v České republice, a nikoli na zastupitelském úřadě.

[31] Městský soud tedy pochybil, pokud přisvědčil žalované, že zájem na tom, aby na území České republiky přijížděly z Vietnamu pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci podle konkrétního programu (a nikoli osoby nesplňující potřebný stupeň kvalifikace), byl řádně vyjádřen v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Městský soud přehlédl, že účelem tohoto nařízení nebylo omezit počet žádostí podávaných ministerstvu na území České republiky, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě. Nejvyšší správní soud opakuje, že uvedené nařízení vlády nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území České

republiky již pobývají, aby požádali podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o změnu účelu jejich pobytu. Správní orgány v souzeném případě (byť stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí opak) nevyšly při svém rozhodování z toho, že stěžovatel původní účel pobytu neplní (viz dále). Dospěly pouze k závěru, že další pobyt stěžovatele na území není v zájmu České republiky s odkazem na požadavky vyplývající z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Přiklonil-li se tedy městský soud k závěrům žalované, je napadený rozsudek založen na nesprávném právním posouzení věci, což má za následek jeho nezákonnost.

[32] Na tomto závěru nic nemění ani polemika žalované a městského soudu týkající se obcházení zákona, kterého se stěžovatel měl dopustit tím, že žádost podal přímo v České republice. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná upozornila na možné obcházení zákona, aby zdůraznila zájem České republiky, na němž své rozhodování založila. Tímto způsobem ale oprávnění podle § 181d zákona o pobytu cizinců rozšiřovat nelze. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37, „*zákonodárce sice mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností (...). Místo toho je však spojil se zastupitelským úřadem.*“ Kvóty stanovené nařízením č. 220/2019 Sb. jsou tedy navázány výlučně na žádosti podané na zastupitelském úřadě České republiky a nelze je uměle rozšiřovat též na žádosti podané cizím státním příslušníkem kdekoli jinde. Nelze tak přisvědčit žalované, že z nařízení č. 220/2019 Sb. vyplývá nezájem České republiky o přijímání státních příslušníků z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, neboť tyto kvóty byly zjevně stanoveny především s ohledem na zátěž zastupitelských úřadů.

[33] Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovanou i městským soudem, že by se pobytové oprávnění za účelem studia nemělo stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území České republiky (stejně tak rozsudek č. j. 10 Azs 172/2024-44, bod 31). Žalovaná však založila své rozhodnutí výlučně na § 56 odst. 1 písm. j) cizineckého zákona. Žalovaná nezamítla stěžovatelovu žádost proto, že by obcházel stanovený maximální počet žádostí podle nařízení vlády prostřednictvím studijního pobytového oprávnění. Žádná taková snaha stěžovatele nijak zvlášť zjišťována či prokazována nebyla. Na případné obcházení zákona či zneužití práva správní orgány upozornily pouze podpůrně, aby zdůraznily jimi definovaný zájem. Nejvyšší správní soud proto k těmto skutečnostem nemohl přihlížet, neboť pro žalobou napadené správní rozhodnutí ani rozsudek městského soudu nebyly klíčové.

[34] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že městský soud se dopustil pochybení v právním posouzení věci, a byl tudíž naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o důvodnosti kasační stížnosti, pročez podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu. Podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení, neboť již v řízení před městským soudem byl důvod pro tento postup. Městský soud by v dalším řízení nemohl učinit nic jiného než zrušit napadené rozhodnutí. Žalovaná bude v dalším řízení vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Žalovaná nebude moci stěžovatelovu žádost o zaměstnaneckou kartu podanou na území České republiky

pokračování

zamítnout pouze z důvodu absence zájmu České republiky dovozeného z maximálních limitů pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji dle nařízení č. 220/2019 Sb.

[36] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek.

[37] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., který se v řízení o kasační stížnosti uplatní na základě § 120 s. ř. s., má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení, které se skládají z úhrady soudních poplatků a odměny a náhrady hotových výdajů jeho zástupce.

[38] Procesně úspěšný stěžovatel zaplatil v řízení před městským soudem soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a v řízení před Nejvyšším správním soudem soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost (položka 19 přílohy k zákonu o soudních poplatcích).

[39] V řízení před městským soudem i před Nejvyšším správním soudem byl stěžovatel zastoupen týmž advokátem. V řízení před městským soudem stěžovatelův advokát učinil dva úkony právní služby: převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a sepis žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil stěžovatelův zástupce rovněž dva úkony právní služby, kterým byl sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a sepis repliky k vyjádření žalované ke kasační stížnosti. Celkem tedy zástupce stěžovatele učinil čtyři úkony právní služby. Za každý z nich mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), což ve svém souhrnu činí 13 600 Kč (12 400 + 1 200 Kč). Zástupce stěžovatele nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a ani Nejvyšší správní soud tuto informaci nezjistil z veřejně dostupných rejstříků. Proto přiznanou částku nezvýšil o náhradu odpovídající dani z přidané hodnoty.

[40] Celkově je žalovaná povinna zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti částku ve výši 21 600 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu